

Ennyit a magyar szavakról, amelyek közül néhányat ragadtam ki a 'k.r' gyök változataiból, de minden ilyen szó a körrel kapcsolatos, amely mögött mindig ott a nap. A gyök fordítottjáról pedig írtam az előzőben, hogy az 'r' betűs szavaink körülbelül harmada közvetlenül az istenhez kötődik. Közvetve pedig a többi, amelyek példáit az 'R' fejezetnél kívánom feltárni. Az 'r' > 'l' módosulásakor pedig többnyire a kelő nap szinonimáit fogjuk megkapni.

Az idegennek vélt 'son', 'sol', mint magyar eredetű napjelentésű szavak boncolgatása a 'S', a napnak, mint hely, a 'T', a 'hon', mint nap értelme a 'H' fejezetben kerül terítékre.

A Napot hívták még *sütőnek*, *ősnek*, *szemnek*, *egyszeműnek*, *szemesnek*, *fénynek*, *ősúrnak*, *hímnek*. A hím nem véletlenül jelent dísz is: hímzés, hímes tojás stb. Hívták továbbá *baknak*, *kannak* és *kémnek*, aki mindig figyel. Ezekben a névadásokban nemcsak az ősi magyar lelkület szólal meg, amelyet még ma is hallhatunk, mikor valaki, különösen idősek egy gyermeket becéznek, mindenféle csecse-becse szót alkotva, hanem a hangok váltásaként is idejuthatunk.

A hold lányai

A nap általában a férfiasság, az elsődlegesség, az erő szimbóluma, míg a hold a nőiségé, másodlagosságé és a hiányé is. Jelenti továbbá azt is, ami lenn van. Szavaink holdkapcsolata mennyiségileg közelében sincs a nappal összefüggő kifejezések számának, mégis nagyon kiterjedt a nyelvünkben és nemcsak a miénkben, hanem szinte mindegyikben ott hagyta a nyomát. Ám ahhoz, hogy magyar, semmi kétségünk nem lehet.

A **hold** szavunk értelme talán *haló hely*. A 't' > 'd' kapcsolatról írtam a Kulcsok címszó alatt. A két hang tulajdonképpen ugyanaz. Eredetileg talán ez volt a formája: halód. Maga a hol szó is a halálhoz, a halványsághoz, az eltűnéshez kapcsolódik. E szavak mind a hal szavunkhoz köthetők, amelyből a halál szavunk is keletkezett. A 'd', mint a 't' helyet jelent. Bár nyelvészeink, történészeink kicsinyítő képzőnek mondják, köze sincs hozzá. Mint azt korábban írtam, a 't', 'd' hang jelölheti még a napot is, mint istent. Ebből kifolyólag a hold lehet a haló és megújuló isten is. Bizonyos időszakokban a holdat istenként is imádták.

Lóna

Nyelvünk és történelmünk szempontjából sokkal fontosabb a hold egy másik megnevezése, ami nem más, mint a lómén (nap) párja, a *lóanya*. Az anya és a nő egyik régi alakja *na*, *nu* volt. Ezért csak lónának hívták. Ma számtalan idegen nyelvben megtalálható ez a szó *lóna*, **luna** alakban, de mi magyarok tudjuk jól, hogy *ló* vagy *lú* egyremegy. A *luna* mindenütt a holddal kapcsolatos. A lóna magyarságát nemcsak számtalan hazai településnév igazolja, hanem a népmeséből ismert Tündér Ilona is, aki mindig éjszaka bújik elő, nappal leláncolva tartják, mert eltűnne a szépsége a felkelő nap mellett. A mesén látszódnak későbbi hozzátoldások, amelyek már valószínűleg a késői időben a meg nem értésből fakadnak, de alapjában erről szól. Az Ilona nem a görög *helenából* származik, mint azt a névfejtők könyveiben olvashatjuk, hanem a holdjelentésű *lóna* szavunkból.

A lóna azonban nemcsak a hold és ahhoz tartozó – már említett – tulajdonságok, hanem a holdfény, a holdudvar, a holdsugár megnevezése is. Vajon mennyire érhetjük tetten az *ln* gyököt a nyelvünkben és pl. az angol vagy a latin nyelvben?

A magyar **láng**, a német **lang** és az angol **long** szavak a lónában kapcsolhatók össze. A 'g' sokszor „egy” jelentésű hang, ami egységre utal, akár a 'k'. A láng, a hold fényéből jelent egy nyalábnyit, ami világít az éjszakában, mint a holdsugár. A *lang* és *long* „hosszú” jelentésű szavak, pedig szintén a holdsugarat idézik: hosszú, mint a holdsugár. Megerősítésként idekíváncozik, hogy a szanszkrit nyelvben a férfi nemi szerv neve: **linga**. E szó jelentése: fénynyaláb. Tehát egyértelmű. E kis nemzetközi kitérő után, rögtön érthetővé válik a **lánc**, a **lándzsa** szavak származása. A **land** szó azokat a helyeket jelöli, amelyek a hold tulajdonságát hordozzák magukban. Ennek oka lehet a hold tisztelete vagy a hely másodlagossága és mélysége is. Ilyen másodlagos a hegyekkel teli Izland, a sósvízzel telített, mély Hollandia. A **langyos** nem erőteljes, nem forró, mint a nap, hanem, mint mondjuk, egy holdfényes nyári éjszaka. A **lanka** is csak enyhén lejtős, és a **lankadóban** is fogy az erő, akárcsak abban, aki **lanyhul**, mint a fogyó holdban. A **lant** kerek, nagy hasú hangszer, formára hasonló. Azon, hogy a **lánny** a holdhoz köthető, már nincs mit csodálkozzunk, hiszen a nőiséget megjelenítő mivolta egyértelmű. A hold másodlagosságát mutatja két növény is, mint a **len** és a **lencse**. Az első a szövésnél a kisebb, a lágyabb, a másik, pedig a bab mellett, mert véleményem szerint a kettő – legalábbis

ízvilágra – összetartozik. Lehet azonban a formabeli hasonlóság is. A **lengedező** holdsugárról szólnak dalaink, s ami lengedez, abból hiányzik a férfierő, s talán ennek a gyorsulása a **lendül** szó. A **lénia** vonal, mint a holdsugár, egyenes, azaz **lineáris**. A nap szavunkra azt mondtuk, hasonló, mint a fenn, mivel mindkettő a „fa” (pa) szavakból származik. Mivel a nap az első, a **lenn** éppen ezért a hold származéka. (Ebből lesz majd a „le” s innen az „al”.) A **lény** szavunk igazi jelentését nem tudja visszaadni a kéziszótár, mert nem ismeri a nyelvünket. A bámulatosan megalkotott ember szavunk értelmezése után látjuk majd, hogy a lény nem ember, csak egy élő**lény**, egy második valaki az ember után, illetve mondhatjuk a karizma nélküli emberre is. A **lincselés** az alvilághoz, az éjszakához, így a holdhoz, a másodlagos világhoz tartozó cselekmény. Ma is súlyosbító körülmény a közvélemény szemében, ha egy bűncselekmény úgymond fényes nappal történik, s ezért szankcionálják a büntető törvénykönyvek nagyobb büntetési tétellel az egyes éjszakai elkövetéseket, mert akkor gyakoribbak, aminek sok oka van.

Az átlag ember nem tudta, hogy a hold miért mindig más alkalmakkor jön fel az égre, nem olyan menetszerűen, mint a mén, ezért kiszámíthatatlannak, **linknek** tartotta. Ilyen rendezetlen az is, aki **loncsos**. A **linóleum** padló, vagyis az, ami a szobában **lenn** van. Aki **lunátikus**, az holdkóros. A **lunetta** ajtó, ablak feletti, félkör (félhold) alakú ívmező.

Most lássuk, mit adott 'lóna' az idegennyelvi szótárnak: **luna**, hold; **lunáció**, holdhónap; **lunáris**, holdra vonatkozó; **lupanár**, nyilvánosház, ami, mint tudjuk a holdjárással általában egyidőben, éjszaka működik. A lupanár szó felépítése a következő: lunár+pa. A *pa* szócskáról tudjuk, hogy fajelentésű, s amint már írtam, rengeteg szavunk épül rá, többek közt az épület, palota, pallér stb. A **lumen** fény és világosság, aki **lumpol**, az éjszakai órákban (a holddal) mulatozik. A teve magas helyet jelent, ennek kisebb termetű rokona a **láma**. A **lambda** a görög abc egyik betűje, amely egyetlen pontból rajzol két egyenest, mint a hold sugarai. A **lambéria** vékony és hosszú lécs, mint a holdsugár, akár a **lamella**. A **lamentáció** panaszkodás, siránkozás női dolgok, de kapcsolható a 'mén' szóhoz is, s talán ez a valószínűbb (lásd, panasz). A **lametta** szintén olyan, mint a holdsugár, vékony lemez, a **lamináris** réteges, a **lampasz** a vékony csík az egyenruhán. A **lampion** lámpa. A lámpa nem más, mint *lám* (világosság, figyelemfelhívás, a luna után) és *pa* magas, esetleg már építmény, mint a lampion. A lámpa mindenképpen a sötétséghez, tehát az

éjszakához tartozik. A **langaléta** is hosszú, magas, mint a hold sugara. A **lemma** kisegít, mint a hold a világításban, amíg a nap pihen, vagy az alvilágon mén keresztül, de vezérel, iránymutató jelentése is van. A **lemniskáta** egy görbe, mint a hold formája. A **lemur**, hazajáró lélek, kísértet, ami az éjszakához köthető. A **lénia** vonalzó, egyenes sor, mint holdsugár, én hosszú, egyenes mezőgazdasági útként ismerem. A **limbus** szegély, a **limes** és a **limit** egyaránt határvonal. A **limone** citrom, mert olyan színe van, mint a holdnak az égen. A **narancsnak** pedig, mint a téli estén kelő holdnak, csak itt van egy 'l' > 'r' hangváltás és egy jobbról balra olvasás. A **lincselések** is éjszaka, a holddal egyidőben történnek. Fenoméennek tűnik, de a **lingua**, mint nyelv is éppen olyan, mint a holdból kitörő sugarak szimbolikája. Egy pontból sok-sok meghatározott út, s ez az egy pont, a hold, a nyelvek édesanyja, a lóánya a lóna vagy luna, mert a nyelv, a beszéd hosszú, aminek eszköze a nyúlékony nyelv a garat és az ajkak között. Állítólagosan a nyelvek szétválása **Babilonban** kezdődött, itt veszett el a közös nyelv. Látni fogjuk, hogy a magyar *nyelv*, mint szó mennyire szorosan kapcsolódik 'lóna' szavunkhoz, és a külföldi nyelvek *lingua* kifejezéséhez. S ezt a korabeli ember jól tudta, hiszen ha változtak is a nyelvek, azért mindenütt megértette magát. A **linizál** latin és német szó, azt jelenti, **lenszerűvé** tesz. A *len* szláv szó, persze a nyelvészek világában. Láttuk a *len* eredetét. Urizál, praktizál, tipizál, a 'zál' (l) szó a szer, szál szavunk, ma képzőnek nevezzük, egyébként folyamatot jelent, az eggyé válást ('s' hang), mint a szál, szár növekedése. Látható, hogy a latin '*linizál*' szó annyira magyar, hogy az már az égre kiált! (Ne higgye a kedves olvasó, hogy ez az egyetlen ilyen eset, nem nagyon találni a szótárban olyat, ami pontos volna.) A **longe** kötél, a **longitudinális** pedig hosszirányú. A forrásszó a holdsugár (lóna).

Az angol nyelvben a következőket láthatjuk. A **land** földdé vált, de ezt az idő alakította, korábban földet, mint helyet jelenthetett. De nézzük: a **lamp** lámpa. A **lance** lándzsa, a **lance**-corporal őrvezető, amelyben a *lance* a vezető, mint a számárvezetón a vonal. A **lane** pálya, sáv, **languish lankad**, **lank** vékony, a **lanky** nyúlánk, horihorgas, **lantern** lámpás. A **lanyard** feszítőkötél, **lean** cingár, **launching** kilövés, **leaning** vonzalom (lásd szerelem!), **lenthen** meghosszabbít. A **lengthy** hosszadalmas. A **lentil** pedig lencse, ami nem más, mint holdacska. A **lent** pedig nagybőjtöt (hiány, magyarban fosztóképző ma 'tlen') jelent angolul. [Ennek a megértéséhez még annyit lehet tudni, hogy

a hús szavunk a naphoz kapcsolódik, akárcsak a *hős*. A nap hő. Aki bátor, tüzes, eredményes, az olyan lesz, mint a nap, az ő s lélek ('H'), vagyis hős. A magyar ember szereti a fűszeres ételeket, mert azok megizzasztják (aki evett már ilyet, az jól tudja ezt), aki húst eszik, abban sokkal több lesz az erő ahhoz, hogy egy csatában hőssé váljon, mert több benne a kalória. Ám nemcsak emiatt hús a hús, hanem az elsődlegessége miatt is hasonlít a hős szóra. A **szalonna** nem elsődleges, hanem csak másodlagos része pl. egy sertésnek. Ezért benne a „**lonna**” szó. Leírtam már többször, hogy a „s” hang a befogadást jelenti általánosságban. Nos a bőr után a szalonna jön, ami magába foglalja az értékeesebb húsokat, izmokat, csontokat. Ezért szalonna és ezért hívják angolul a nagybőjtöt így: **lent**, s ezért találjuk meg benne a magyar fosztóképző hangjait.] A **limit** határvonal, a **line** vonal, **lingo** nyelv, a **link** láncszem, kapcsolat, a **linseed** lenmag (lenszem?). A **lone** magányos (mint az éjszakai hold), **loner** magányos ember (egyszerűen lonúr), a **long** hosszú, de vágyódik jelentése is van. A **loony** diliház jelentését is kapcsolhatjuk a holdhoz, mert a holdkórosokra, bolondokra köztudottan nagy hatása van, s nem véletlenül holdkóros. A **luminous** világító, a **lunar** hold, a **lunule** úgy szintén. És elemezgethethetnénk az *l.n(m)* gyökű angol szavakat továbbra is, mert nem látunk mást, minthogy elődje az ősmagyar lóanya, lóna vagyis a hold. Nemcsak a lóna szavunk, hanem maga a szóképzés formája is a hold tulajdonságai alapján szintiszta magyar.

A latin szótárt böngészve sem jutunk más konklúzióra, mint az idegen kifejezések és az angol szótár forgatását követően. Mivel régebbi nyelvről van szó, talán több mindent találunk, bár az idevágó angol szavakat is csak részlegesen jegyeztem le. Nézzük, hogyan kapcsolódik az 'l.n' gyök a holdhoz. **Lamella** lapocska, ahogy a napnál említettem, tányérnak is hívták, mert laposnak látszik. **Lamenta** siránkozás, jajveszékelés, ami asszonyi (hold) dolog és kapcsolódhat a virrasztáshoz is, de a panasz szavunkkal is lehet kapcsolatban. **Lampas** (lámpás) fáklya. **Lampsacum** város Hellészpontosz mellett. Ebből csak a **Lampsac** a lényeges, ami nem más, mint holdszék. A **lanya** gyapjú, ami valószínűleg a holdat körülvevő hold-hálóval kapcsolatos. A **lancea** lándzsa és keltának mondatik. A **Langobardi** nép az Elba mellett, magyarul: hosszúvízhelyi ('lango' hosszú, 'bar' víz, 'd' hely) Az Elba tudjuk, hosszú víz. A latin 'i' hang a szó végén egy az egyben a magyar 'i', mint melléknév-képző hang, pl. pesti. A **languéo** azt jelenti lankad. A **lanista** (milyen szépen szól magyarul) vívómester, aki a megfelelő

holdsugár formájú fegyverekkel vív, innen a **lanio**, ami mészárost jelent. A **lanterna** lámpás. A **lanuvinum** szóra földbirtokot ír a szótár, s ez **Lanuvium** környéki szerinte. Nem tudom mennyire köthető egy helyhez a földbirtok szó, lehet, megvan a biztos forrása, de elgondolkodtató, hogy a magyar földbirtokot is holdban mérték illetve mérik ma is nem hivatalos közegeben. Álláspontom szerint ez a mértékegység szintén a holdról kapta a nevét, mégpedig amekora területet be lehetett látni holdtöltekor. A lanuvinum szót tehát nem biztos, hogy egyetlen helyhez kell kötni. A **lémniscus** szalag, a **lénis** enyhe, szelíd, lágy, csupa holdtulajdonság. A **lénó** csábító, kerítő. **Lens** lencse, holdacska, de lehet holdból való is. A **lentó** hajlít, görbít holdformára. A **lentus** hosszú. Az oroszlan **leo** latinul, angolul **leon**, azaz éppen olyan, mint a **lanya**, vagyis gyapjas, ami a holdhálót szemlélteti, s ez esetben a holdháló az oroszlan sörénye. A holdháló a holdat körbeölelő erőteljes fény. E minta alapján hívjuk mi **oroszlánnak**, vagyis **heroszlánnak**, erős lónának, miből később oroszlan lett. A **limes** dűlőút, mezsgye, hadiút, pálya, határvonal. A **linea** lenfonál, lenzsinór, **lineáris** vonalas, **lineus** lenből való. A **longinquus** hosszú, távoli. A **luna** holdvilág, holdhónap, város Etruriában (Lásd, Alinei!). A **lunáris** hold, félhold alakú. A **lúnó** félhold alakúvá görbít, a **lunulá** kis holdformájú ékszer.

Nézzük meg jobbról-balra olvasással, mit rejt e gyök. Mint írtam a 'm' hangunk földdel kapcsolatos értelmű, s ez döntő e hanggal kezdődő szavainknál. Ettől kell elválasztanunk azt, ami a holddal kapcsolatos. A **méla**, mint álmodozó viszont kapcsolatba hozható a holddal, csakúgy, mint a **melák**. A **méla** és **melankólia** ugyanaz a két szó csak az utóbbi hosszabb ideig tart. A **mell** egyértelműen női, így lunáris kapcsolat. A nap, mint láthattuk, a női nemi szerv megnevezésének forrása. Ott leírtam, hogy a nőiség elsődleges tulajdonága az előbbi, másodlagos, holdtulajdonsága pedig a mell, ami ugyanezekből a hangokból épül fel. Az állatnak nincs melle, mint ahogy az Etimológiai Szótár írja, annak tögye, csöcse stb. van. A **meleg** szintén hold szó, mert a forró a napot (*p.r*) jeleníti meg. A **mellék**, mint a hold, másodlagos. A **meló** talán éjszakai munka lehetett eleinte, de jelentheti a föld rovását megbontását is (meró = meló), a **meltányolás** női jelleg, a **melódia** finom kidolgozottsága szintén a női, lunáris tulajdonságokat hordozza. A **norma** irányelv, szabály, olyan, mint a holdsugár, iránymutató és erkölcsi határvonal egyben. Aki ezen irányt megtartja, az normális. A magyar nyelv szempontjából a paraszt ember

az igazi magyar ember, mert dacol a nyelvújítókkal, a nyelvészek oktondiságával és úgy mondja a szavakat, ahogy több ezer évvel ezelőtt is ejtették. A *nő* ige csak a lexikonban nő, vidéken **nől**, mert **nyúlik**, hosszabbodik, és hosszú lesz, mint a holdsugár. Ma már csak nő, mert – hozzá nem értvén – csak rontják nyelvészeink századokon át a nyelvünket. Ennyire egyszerű.

A **nulla** formázza a holdat. A **nyalka** legény hosszú legény, a szótár a *tányérnyaló*, *hízelkedő* szavakkal hozza kapcsolatba, de én ebben az értelemben még nem hallottam. Igaz, le is írja, hogy a *nyal*, *nyál* szavak folytatása, ami nem így van, hanem közös bennük a *lóna*, a hosszúság, mert nyúlik, mint, a holdsugár. A **nyál** is nyúlik, hosszúsága talán csak a mennyiségtől függ, a **nyal** szó latinul **lingó** vagy **lambo**. Aki *nyal*, szintén nyúlik a nyelve által. Látható, hogy itt is megtalálható e gyökünk. A **nyaláb** pedig kötegelt, összetartozó, sugárnyi vesszők összessége. A fénynyaláb egyértelműen a holdhoz kötődik. A **nyelv** és a nemzetközivé vált **lingua** szó gyöke közös, csak a miénket jobbról balra kell olvasni! A nyelv (beszéd) azért hold szó, mert másodlagos a tett mellett. (Nemcsak mondja, csinálja is.) A **nyél** is a hosszú része a szerszámnak. A **lándzsa** szóról láttuk, hogy ugyanaz más nyelveken is, s megfordítva **nyilat** kapunk. A kettő nem sokban tér el egymástól. A **nyilván** szavunknak világos jelentése van, ami feltételezi a sötétséget vagy a meg nem értést. A **nyújt** értelme hosszabbít, a **nyúl** hosszú, megnyúlik, ha ugrik, bár ülve negyedekkorának sem látszik. A **nyurga** szintén hosszú. A **nyolc** szavunk szintén növekmény, hiszen alapjában véve hét számjegyben gondolkodtak őseink, minden hét volt, ha eggyel több, akkor már nyújtani kellett a számsoron. A névben lévő 'c' hang helyet jelöl a 't' után. Régi írásmód szerint **nyoltz**, a *nyúlás helye*. A **kilenc** már nagyon kinn volt a hetedik után: *kinyúlc*. A 'kilenc' szóban lévő 'ki' a napra utal (lásd: kinn, kündü), tehát „erősen” kiegészítő jellegű. (A *kilenchez* hasonló – a lónakő szószerinti jelentésben –, mint a kitolt római táborok, helyőrségek a **kolóniák**. A *tíz*, pedig *túz*, ami felperzsel mindent, innen csak újra lehet kezdeni. Nincs elf, zwölf, hanem tizenegy, tizenkettő, s tizenhárom, tizennégy (anyatíz+egy, tízanyakettő, tízenyhárom, tizennégy).

Talán nem véletlen, hogy aki távolodik, az mén (nap), aki **jön** (hold, jön, lön, l.n), az közeledik, mert a holdat közelebb, a napot messzebb érezzük. A **ion** (lon) népek kifinomult műveltsége, a dór durvasága, érzéketlensége és kettősege sem mesterkélta, mert nevükben a tulajdonságuk.

Akinek nem volna elég bizonyosságul, előveheti bármely nyelvű szótárát és összehasonlíthatja a leírtakkal. A *lóanya*, *lóna*, *luna* vagyis a hold szavunk értelme: ami hasonlatos a holdhoz, holdsugárhoz, a holdhoz kötődő nőiséghez és kapcsolatba hozható a hiánnyal is. Hogy e szavak gyökere a magyar nyelv, azt már láttuk, de nézzük meg, hogyan hangzik a ló ezen említett nyelveken: Ló *horse* (ang.), *equus* (lat.); anya *mother* (ang.), *mater* (lat.)

A holdhoz kötődő nőiséget eddig csak a magyar ló(a)na szóval bizonyítottam. Nézzük mi a helyzet más nyelvekben: latinban az asszony **mulier**. Itt jól láthatjuk az 'l.n' (l.m) gyök megfordítását. Mint írtam, az 'm' és 'n' hangok könnyen váltják egymást a szavakban, az anya őse a 'ma' föld jelentésű, elhalt szavunk, innen a *mather* és a *muther* és a magyar *anya* valamint a *mama* szó. A falusi asszony **colona** latinul. Egyenesen **lona**. A *co* szócska idomul a következő hanghoz. Jelentése lehet kicsinyítő képző, vagy az ősszó: kő. (A kettő tulajdonképpen ugyanaz.) Ez esetben holdacska, a latin *co*, kicsinyítő. A *colonia* szó már egész más. A legújabb jelentése gyarmat, viszont a hangok elolvasása, értelmezése után azt kell mondanom, hogy *lónakő*. Eleinte ezek a kolóniák éjszakai táborok voltak, majd őrvárosok, s később gyarmatok. A *kő* pedig régen sem jelölt mást, mint lakóhelyet. Lásd Hollókő! A férjes asszony **mulier nupta**. Benne a hold (mint asszony) és a nap (mint férfi: *nup* < nap). Íme újabb csodálatos leleplezése nyelvünk ősiségének.

A *lóna*, *luna* bár összetett szó, mégis rengeteg kifejezésben megtalálható a világ nyelveiben és a legtöbbször kapcsolat áll fenn a holddal.

Írtam, hogy a *lóna* olykor hiányt is kifejez, hiszen sokszor csak *lóna* helye van, mert a hold hiányzik az égről. Innen a **tlan**, **tlen**, **talán**, **telen** fosztóképzőnek mondott szavunk, aminek jelentése: lónahely. A **talán**, **talány** szavak is a hold kiszámíthatatlanságára utalnak.

Már szó volt a *lóna* másodlagos, mellékes, mellék értelméről. A **-nál/-nél** ragok, amelyek *valami mellett*, *közeli-ben* értelműek, szintén a *lóna* szó utódai. Hiszen amelyik szóhoz kapcsoljuk, az mindig elsődlegességet élvez, legalábbis a tudatunkban, ezért társítjuk hozzá e ragot.

Földrajzi nevek: a legtöbb *lóna* nevű település a Kárpát-medencében található. Erdélyben Aranyoslóna, Kendilóna, Magyarlóna, Szászlóna, Lóna-völgye. Magyarországon Malonya, Vilonya, Lónya, Lóna-major stb. Írtam Kézai „*mesének mondott*” krónikájáról, amelyben írta, hogy a hun vitézek félve Attilától Észak-Ibériában telepedtek le és spanoknak nevezték magukat. Nos, itt is találunk *lóna* nevű települé-

seket. Barcelona, Badalóna, Pamplóna, hogy csak a nagyobbakat említsük. Alinei olasz professzor írta, hogy az etruszok magyarok voltak és a Kárpát-medencéből vándoroltak Itáliába. Ott hét várost alapítottak. Vetulonia, Papulonia és Lóna. Tehát újra találkozunk a hetes számmal és ebből három várost a hold védelme alá helyeztek. Amúgy vetólóna és papilóna az értelmük. Tehát mindkét elmélet igazolható a nyelv által. A sumér kapcsolatra is van példa, hiszen a számtalan magyar nyelvű földrajzi névből éppen Babilon, amely magában foglalja a hold nevét.

A földrajzi nevek értelmezésénél fogjuk látni pontosan, hogy mennyire világnyelv volt ez a tudósok által keresett ősnyelv, ami nem volt más, mint a magyar, mert a magyar végig követhető e hét sugárban, a többi ettől tér el.

A Vénusz és a többiek

A Fény szentháromságába tartozó Esthajnaleszillag nyelvünkben betöltött szerepéről sokat nem tudtam meg vizsgálódásaim alapján, valószínűleg nem volt más megnevezése. A Vénusz nevet állítólag a szépség római istennőjéről kapta, ami számomra kétséges. Sokkal inkább fordítva lehetett. Az -us hímnemet jelöl (még az is lehet, hogy 'ős' jelentéssel bír), a *vén*, pedig látjuk, hogy régi magyar szó, a fa eredetéhez semmi kétségünk nem lehet, ami ugye tekintélyt, magasságot is jelölt. A vének tanácsa is tekintély volt, akár csak bármelyik megaggott ember. Hogy a Vénusz jelentése pontosan mi, nehéz meghatározni, talán a naphoz hasonlították, 'magas anya', mert megbízhatóan megjelenik minden este. (Vén ős.)

A csillagok a szóalkotásban elenyésző szerepet játszottak, inkább a meséinkben, dalainkban fedezhetjük fel őket nagy mértékben. Mindez nem jelenti azt, hogy ne töltöttek volna be ezeken kívül jelentős szerepet a magyarság életében.

A TERMÉKENYSÉG SZENTHÁROMSÁGA

A termékenység szentháromságának elemei a nap, a föld és a víz. A nap szavunkat talán sikerült elég mélyen ki-elemezni, így a 'föld' és a 'víz' fogalmainak meghatározottsága válik kérdéssé, hogy vajon milyen szerepet töltenek be nyelvünkben, s amelyet igyekszem majd megfelelően bemutatni.